

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER ȘI LUMINA

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor: A. NENOVEANU

DIRECTOR: PETRE BORȘ

Proprietar: E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 lei
Pe 6 luni . . . . . 16 "
Pe 3 luni . . . . . 8 "
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

No. 19, Strada Colței No. 19

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

Un număr vechiu 2 lei

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să bine-voiască a-și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

S U M A R

Drept comercial. — Tratatul special, de Petre Borș.

Codul Comercial: Acțiunea în simulațiune de C. N. Toncanu (urmare 34).

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație, Secția I: *Compania de Gaz din București cu Ministerul de Finance.*

Idem: *Petre Călin cu Primăria Capitalei.*

Idem: *Radu Dinu Ciocărlan cu Oprea Ioniță Bobca*

Tribunalul județului Iași, Secția I: *Dim. Sturza Scheianu cu Elena Albert Ghica.*

DREPT COMERCIAL

Tratatul special

Falimentul sau încetarea plăților unui comerciant, pe lângă atingerea ce aduce propriilor interese, lovește în drepturile a o mulțime de creditori și interesați. Tot mecanismul circulațiunii și creditul public sunt atinse prin acel eveniment, în cât, cu drept cuvânt, legile care privesc această materie se consider ca legi de *ordine publică*.

Este adevărat că sunt mulți comercianți, cari în operațiunile lor, nu pun toată diligența, sunt inexperienți, și chiar mult neglijenți. Mai sunt unii, cari, în scopuri rău intenționate, sunt culpabili și frauduloși. Pentru a reprima asemenea infracțiuni, cari unele constituiesc *bancruta simplă* și altele *bancruta frauduloasă*, legea comercială prescrie penalități în raport cu gravitatea faptului. Nu mai puțin invederat este, că cel mai prevăzător și înțelept comerciant poate fi expus să cadă în faliment. Norocul este o roată caprițioasă,

care precum suie așa coboară pe oameni. Sunt evenimente neprevăzute, sunt împrejurări cari scapă oricărei combinațiuni: și omul fatalmente cade ca într'o cursă, din care nu poate eși prin oricare efortări ar face. Comerciantul care a trecut prin pripețiile acelor valuri să nu fie oare scuzabile? Intru cât nu a călcat pe urmele fraudei, culpa sa și neglijența sa, rezultatul mai mult al unor împrejurări involuntare, îl va scoate pentru totdeauna din rindul cetățenilor onestii, îl va face inabile comerțului pe viitorime, și îl va distrage din sinul societății? De sigur ar fi o enormitate, și o absurditate în același timp. Pentru a remedia acestor inconveniente, legea comercială italiană a făcut o inovațiune de înaltă importanță edictând art. 839 și 861, cari introduc așa zisul *tratament special*, și care nu este de cât o *reabilitare judecătorească*.

În fostul nostru codice de comerț, la titlul III, era reabilitarea, dar care prescria atâtea formalități, în cât era cu anevoință comercianților nenorociți să profite de acele dispozițiuni. Trebuie să aplaudăm pe legiuitorul nostru, că a reprodus din cod. italian sus citatele texte de lege în articolii 852 și 874 ale noului codice de comerț. Este un act de umanitate și de înaltă dreptate, care reclama imperios introducerea acestei inovațiuni. Majoritatea creditorilor este mai în măsură ca oricine să avizeze, dacă comerciantul nenorocit merită să i se acorde tratamentul special; iară mai presus de oricine, justiția instanțelor comerciale este singură în drept să aprecieze și să statueze admiterea reabilitării.

Cari sunt însă condițiunile pentru statuarea unui asemenea tratament special? În primul punct, ea nu are loc de cât cu ocaziunea facerii concordatului, și anume atunci când se încheie concordatul în condițiunile art. 848 din c. com., pu-

tând creditorii să opineze că comerciantul falit merită reabilitarea. Concordatul trebuind a fi omologat de tribunalul comercial conf. art. 849, acesta prin sentința ce dă este în drept să aprecieze și să statueze și asupra cazului ce se propune. Tribunalul ponderează toate circumstanțele falimentului din acte, din raporturile sindicului și a judecătorului comisar, observă condițiunile concordatului: și atunci stă la suverana sa facultate de a acorda comerciantului, victimă mai mult a unor nenecociri și a unor erori scuzaibile, favoarea de a se bucura de pozițiunea excepțională a tratamentului special. Tribunalul comercial deci, prin hotărîrea de omologare a concordatului, se pronunță admitînd, dacă crede, că *să fie șters falitul din albumul său tab'oul falitilor și că sentința declarativă de faliment rămîne revocată*. Această hotărîre se pronunță de tribunal cu dreptul de apel. Tribunalele însă bine înțeles nu pot să aplice asemenea dispozițiune de înaltă favoare, în cazul de bancrută frauduloasă. (art. 852 și 874 c. d. com.)

Este o chestiune importantă ce naște ca efect juridic, din hotărîrea precitată dată de tribunalul comercial: cum rămîne cu *acțiunea penală* deschisă și pendintă înaintea tribunalelor represive? Pe de o parte art. 709 din cod. com. prescrie un principiu de independență între acțiunea publică și acțiunea privată comercială, avînd fie-care procedură cursul său liber de urmat. Mai mult încă, prin art. 868 din c. com. acțiunea publică poate fi pusă în mișcare chiar înainte de orice declarațiune de faliment, avînd procurorul dator să comunice președintelui tribunalului de comerț încetarea plăților. Cum se împacă însă această independență între ambele acțiuni cu prescripțiile art. 852 și 874 din cod. com., cari cu toate acestea *obligă* pe *instanțele corecționale* să declare *urmărirea penală suspendată* pentru *bancruta simplă*, în cazul când s'a dat de tribunalul comercial o sentință declarativă de revocare a falimentului? Cum se poate reconcilia independența ambelor acțiuni cu regula de drept impusă prin precitatele texte de legi tribunalelor corecționale, de a declara chiar stinsă acțiunea penală, în cazul unei sentințe comerciale de revocare a falimentului, și când se constată că comerciantul și-a îndeplinit pe deplin obligațiunile luate prin concordat? Mai întîiu, dispozițiunea art. 709 derivă din însăși marea deosebire, care caracterizează diferit prin ambele acțiuni. Investigațiunea, instrucțiunea și judecata tuturilor infracțiunilor penale, decurgînd din violarea prescripțiunilor legii comerciale prevăzute de art. 869—873 cod. com., stau în atributul exclusiv și în competența instanțelor corecționale, ca niște infrîngerii ale ordinei publice, și pe care tribunalele comerciale, dupe organizațiunea ce au nu pot să le pipăie.

Apoi în al doilea rînd, tot ce atinge ordinea publică prin o infracțiune vătămătoare, nu poate înlătui mișcarea acțiunii publice și a o opri de a nu se desfășura, pentru că încă nu s'a deschis procedura comercială a unei declarațiuni de faliment. Însă asemenea dispozițiune prevăzută de art. 868 c. com. este restrînsă pentru ministerul public în *mod limitativ* numai la certe determinate cazuri, și anume: când faptul *încetării plăților* este însoțit de *dossire*, de *ascundere*, de *închiderea magazinelor*, de *darea la o parte*, de *sustragere* sau *împuținare frauduloasă* a patrimoniului în dauna creditorilor (v. decis. Casație s. II No 419 din 18 Sept. 1890). Bine înțeles, că procurorul tribunalului este dator în toate aceste cazuri, să aviseze pe președintele trib. de comerț, pentru ca acesta să procedă conf. tit. I a cărții falimentului.

De altă parte, este necontestată competența exclusivă a tribunalelor comerciale, care singure pot da hotărîre de declarare în faliment (art. 698 c. com.), care chiar au dreptul de a ordona arestarea falitului declarat și a complicilor săi (art. 708). Ba chiar, atît de influentă este procedura falimentului asupra procedurii penale, că regula „*le criminel tient le civil en état*” cedează pasul, dupe noua lege comercială, acestei alte reguli că „*comercialul ține în suspensiune penalul*.” În adevăr, veritatea acestui principiu rezultă din textele art. 707, 708, 709, 852, 869 și 874 din cod. com., cari învederează că delictele de bancrută sunt consecința imediată și necesară a declarației în stare de faliment. Nu poate cineva fi considerat ca bancrutar simplu ori fraudulos mai înainte de a fi recunoscut ca falit de tribunalul comercial. Iată dară că trebuie înainte de orice ca trib. comercial să declare pe un comerciant de falit, pentru ca să poată trib. corecționale judeca faptele lui de bancrută. Nu stă în căderea și competența jurisdicțiunii penale a pipăi faptele comerciale a le comercianților, și a deduce din ele încetarea de plăți. Aceste sunt chestiuni de atributul jurisdicțiunii exclusiv comerciale; și numai după ce această jurisdicțiune a declarat o stare de faliment, instanțele corecționale pot să se ocupe cu cercetarea și judecarea delictelor. Iată dară cum se împacă ambele acțiuni, ambele proceduri; iată diferența și legătura dintre ele.

Ast fel fiind, veri de câte ori s'a pronunțat de tribunalul comercial prin hotărîrea de omologarea concordatului ștergerea falitului din tabloul falitilor prevăzut de art. 710 c. com., și s'a revocat sentința declarativă de faliment: tribunalele corecționale sunt absolut datoare, când sunt în judecata delictului, să suspende judecata pînă la îndeplinirea de către falit a obligațiunilor luate prin concordat, iară în cazul când dînsul și-a îndeplinit pe deplin plățile așa cum s'a învoit prin

concordat, să declare chiar stinsă acțiunea publică. Odată când instanța comercială a învoit pe fostul falit, odată când o stare de declarațiune în faliment numai există prin revocarea făcută de trib. comerciale: instanța corecțională își încetează rolul judecătii căci nu poate fi vorbă de o infracțiune penală. Este însă de dorit ca trib. comercial să fie mai lămurit în hotărîrea revocatoriă a falimentului, adică să nu declare că se va șterge falitul din tablou, omițând de a zice că se și revoacă sentința declarativă de faliment, pentru a împiedica ori-ce interpretare înaintea tribunalului corecțional.

Nu începe îndoială că, pe dată ce există o atare hotărîre revocatoare dată de tribunalul comercial, este o datorie imperioasă impusă tribunalului corecțional a declara stinsă acțiunea publică. Acest tribunal nu are facultatea să tergiverseze; și mijlocul de apărare fiind de *ordine publică*, chiar de n'a fost propus prin eroare sau scăpare de vedere la prima instanță sau și în apel, el poate fi invocat *omisso medio* în Casațiune întocmai cum s'ar propune stingerea acțiunii publice prin moartea prevenitului (art. 12 cod. proc. penală): și va fi de datorie supremei Curți de a decide, verificând cazul, că acțiunea publică este stinsă.

Petre Bors.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui art. în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor străine.

DE
C. N. TONEANU
Avocat (Galați)
(Urmare 34)

DESPRE FALIMENT

B. Acțiunea în Simulațiune

199. — Acțiunea creditorilor pentru cauză de simulațiune nu este supusă condițiunilor riguroase de mai sus. Actul simulat e nul și neesistent conform art. 966 cod. civ. spre deosebire de actul fraudulos care este numai revocabil Art. 975 care autorisă pe creditorii a ataca actele pe cari debitorul lor le face în fraudă drepturilor lor, are în vedere acte serioase, acte cari în intențiunea autorilor lor, trebuie să fie executate, de și această execuțiune chiar, aduce ruina debitorului și prejudiciază pe creditorii săi. Pe când art. 974 cod. civ. care acordă acțiunea în simulațiune prevede ipotesa când debitorul, voind a sustrage averea sa de la acțiunea creditorilor, face niște acte aparente, cari nu vor avea o execuțiune reală și serioasă. Aceste acte pot fi atacate de creditorii prin acțiunea în simulațiune ¹⁾.

200. — Această distincțiune între *actele frauduloase*

și *actele simulate* este capitală, și doctrina a proclamat-o tot d'auna; însă distincțiunea este în fapt ad-sea dificilă: de aci în jurisprudență o esitațiune și chiar o confusiune regretabilă. „Principiele de urmat nu sunt „aceleași în cas de fraudă și în cas de simulațiune. „Există fraudă? Terenul e preșerat de dificultăți. Există „simulațiunea? Procedura e simplă și sumară“ ¹⁾. — Ca consecință practică a acestei distincțiuni trebuie să admitem:

201. — 1. Că creditorul care atacă un act simulat nu lucrează în numele său personal ca în acțiunea Pauliană, ci în numele debitorului (974 cod. civ.), care ar putea să exercite însuși el acțiunea; pe câtă vreme în acțiunea Pauliană actul între părțile contractante rămâne valabil, debitorul nu-l poate ataca prin acțiunea Pauliană.

202. — 2. Creditorii fie anteriori, fie posteriori actului simulat, pot intenta acțiunea în simulațiune, lucru care nu se poate în acțiunea Pauliană.

203. — 3 Proba fraudei concertate în scopul de a-l vătăma nu este în sarcina creditorului din momentul ce susține că actele ce i se opune sunt simulate ²⁾. „Reclamantul n'are să dovedească nici fraudă datornicului nici complicitatea terțiului. Cuvântul este „simplu. Scamatorul, trebuie să înapoieze lucrul scamat, puțin importă buna sa credință. Un titlu fictiv nu trebuie revocat el nu există“ ³⁾.

204. — 4. Creditorii cari atacă un act ca simulat, n'au trebuință să probeze că acel act a făcut pe debitorul lor insolubil sau a agravat situațiunea sa. În acest cas nu e loc la discuțiunea prealabilă a bunurilor debitorului. — Și nu e necesar să distingem între actele cu titlu gratuit și actele cu titlu oneros ⁴⁾. „Mai e nevoie dice d. Al. Degré, să o spunem că omul de paie nu poate opune excepțiunea discuțiunii? El e în realitate un saltimbanc tocmît de debitor. Lucrul n'a eșit în realitate din patrimoniul datornicului“ ⁵⁾.

205. — 5. Proba simulațiunii contra terțiului aquisitionar se poate face de creditor prin ori ce mijloace, martori sau presumpțiuni, ca și în acțiunea Pauliană; însă între debitor și contractantul său nu se poate face de cât prin act scris sau început de dovadă (1175 cod. civ.)

206. — *Sub-aquisitionar*. Pot fi ei supuși acțiunii în revindicare când prin simulațiune bunul eșind din patrimoniul aparent al debitorului, a fost în urmă vândut și sub aquisitionar este un posesor serios? Doctrina și jurisprudența este divizată:

Laurent, care după cum am văzut (N...) susține, relativ la acțiunea Pauliană, că creditorii pot urmări pe terții aquisitionari de bună credință, continuă a decide că articolul 1770 (fr 2125) este aplicabil în speță și că buna credință a terțiului aquisitionar este neputincioasă al proteje. (L. t. XXI N. 499).

Această opinie însă, nu poate fi menită a prevala, căci este imposibil a supune pe terțul aquisitionar de bună credință acțiunii în simulațiune, când trebuie să dovedim fraudă, complicitatea lui la ea. „Nulitatea „causată prin dol, are fără îndoială efect și în contra „celor de al 3-lea (org. art. 960 comb. cu art. 1790 c. „civ.), dar ea are un caracter relativ, și nu poate să „fie propusă de însuși autorul dolului. Dacă datornicul „care ne-a amăgit, ajutându-se de o persoană fictivă,

1) Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

2) Pand. Fr. Rep. t. II. Act. Paul. No. 208 pag. 107.

3) Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

4) Pand. Fr. Rep. t. II. Act. Paul. No. 209, 210 pag. 107.

5) *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

1) Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891. Pand. Franc. Rep. t. II. Act. Paul. No. 196, 197 pag. 106.

„sau dacă creditorii debitorului (art. 974) ar îndrăzni „a reclama, le-ași opune cu succes, excepțiunea de dol (art. 1175 c. civ.)“¹⁾.

(Va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de Casație, secția I

Audiența de la 4 Februarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui GR. LAHOVARI PREȘEDINTE

Compania de gaz din București, cu Ministerul de Finanțe

Comerciant.—Fabricant. — Patentă. — Comerciantul său fabricantul care face mal multe comerțuri în acelaș local ce patentă trebuie să plătească?

Cestiuni de fapt.—Suveranitatea instanțelor de fond în asemenea cestiuni.

Imposite.—Legalitatea unui impozit. — Quantumul impozitului. Care este competența instanțelor judecătorești în materie de imposite, și care a comisiunilor de recensământ?—Omisiune.—Esistă omisiune când instanțele judecătorești nu discută quantumul unui impozit? (Art. 5 legea patentelor). — Respingere.

1). *Comerciantul său fabricantul, care exercită mai multe comerțuri, industrii sau profesii în acelaș local, va fi supus numai la o singură taxă de patentă, și a nune cea mai ridicată din comerțul său industria sa.—Ast fel, când se constată că un fabricant de gaz mai are, pe lângă calitatea de fabricant de gaz, și pe cea de vânzător de gaz cu amănuntul și de antreprenor public al iluminatului stradelor, edificiilor publice și particulare, comerțuri ce exercită tot la usina de fabricare a gazului, trebuie supus la o patentă de 5 la sută din valoarea locativă a stabilimentului fabricei, adică la patenta cea mai ridicată, aceea a comerțului de gaz cu amănuntul.*

2). *Cestiunea de a se ști dacă un fabricant de gaz face mai multe comerțuri tot în localul usinei de fabricațiune, este o cestiune de fapt, lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond și care scapă censurei Curții de Casație.*

3). *In materie de imposite, instanțele judecătorești nu sunt competente a judeca de cât legalitatea impozitului ce se cere, și o dată această legalitate recunoscută, instanțele judecătorești n'au căderea a cerceta și a se pronunța asupra contestațiunii ce s'ar aduce în privința quantumului la care contribuabilul a fost impus, această contestație intrând în atribuțiunea exclusivă a comisiunilor de recensământ. Ast fel nu esistă omisiune din partea instanței judecătorești când nu se pronunță asupra unei contestațiuni ce tinde a modifica quantumul impozitului a cărui legalitate a fost recunoscută.*

Decisiunea No. 40 din 94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Compania de gaz din București, contra decisiunii Curții de Apel secția II București, dată în procesul cu Ministerul de Finanțe, pentru plată de impozit.

¹⁾ Al. Degré: Dreptul N. 9 și 10 din 1891.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier Ch Pherikyde.

S'a ascultat d. B. Missir avocatul recurenteii Compania de gaz, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și d. Ion Pictorian avocatul intimatului Ministerului de Finanțe în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de casare:

„Greșită aplicare a art. 5 și 3 din legea patentelor.

„In adevăr Curtea ne supune la o patentă de 5 la sută asupra valorii locative a stabilimentului fabricei de gaz, considerând acel stabiliment ca local al exercitărei al unui comerț de vânzare de gaz cu amănuntul pentru că s'ar putea găsi în ipotesă că noi am putea fi supuși la 2 patente, și anume de 2 la sută asupra valorii locative a stabilimentului în care exercităm comerțul vânzării de gaz.—Curtea a comis nu numai o greșită interpretare a menționatei texte de lege, dar și un adevărat esces de putere căci faptul vânzării gazului chiar la fabrică îl consideră ca un comerț deosebit, pe când nu este de cât exercițiul dreptului profesiei fabricantului.“

Având în vedere că după dispozițiunile articolului 5 din legea patentelor, patentarul care exercită mai multe comerțuri industrii sau profesii în acelaș local, va fi supus numai la o singură taxă, cea mai ridicată din comerțul său industria sa;

Având în vedere că prin decisiunea supusă recursului Curtea de Apel adoptă în totul motivele și faptele din sentința tribunalului;

Având în vedere că tribunalul constată în fapt, că recurenta compania de gaz, pr lângă calitatea sa de fabricantă de gaz mai are și cea de vânzătoare de gaz cu amănuntul și de antreprenoare publică a iluminatului stradelor, edificiilor publice și particulare, comerțuri ce să exercită și la usină; că această constatare nu cade sub censura Curții de Casație;

Că așa fiind impunând pe recurenta companiei la o patentă de 5 la sută din valoarea locativă a stabilimentului fabricei de gaz, adică la patenta cea mai ridicată, aceea a comerțului de gaz cu amănuntul, nu a făcut o greșită aplicațiune a textelor de legi vizate prin motivul de casare și deci acest motiv este neîntemeiat.

Asupra motivului II:

„Esces de putere și omisiune esențială, violarea art. 5, din legea patentelor. Admițând că Curtea ar fi putut considera ca un deosebit comerț, iar nu ca exercițiul profesiei de fabricant, faptul vânzării gazului de fabrică și ar fi trebuit să ne impună la taxa de 5 la sută asupra valorii locative a imobilului, în care exercităm comerțul, atunci ar fi urmat ca Curtea să ne supue în adevăr la taxa de 5 la sută, asupra valorii locative a stabilimentului în care exercităm comerțul iar nu în care fabricăm gazul. Curtea omite cu desăvârșire a se pronunța asupra acestor chestiuni esențiale, și ast fel ea a cofundat ambele localuri și a șifundat ast fel elementele ambelor taxe de patentă printr'un adevărat esces de putere și omisiune esențială și violare de lege (art. 5, din legea patentelor).“

Având în vedere că, în materie de imposite, instanțele judecătorești nu sunt competente a judeca de cât legalitatea impozitului ce să cere, și că o dată această legalitate recunoscută, instanțele judecătorești n'au căderea a cerceta și a se pronunța asupra contestațiunii ce s'ar aduce în privința quantumului la care contribuabilul a fost impus, această contestațiune intrând în atribuțiunea exclusivă a comisiunilor de recensământ;

Considerând că ast-fel fiind, cererea făcută înaintea instanțelor de fond, într'un mod subsidiar, de către Compania de gaz, d'a se fixa, adică, taxa de 5 la sută asupra valorii locative a localului în care se vinde gazul nu a localului în care se fabrică gazul, tinzând la o contestațiune de natură a modifica quantumul impozitului la care fusese impusă de comisiunile de recensământ, nu intră în căderea instanțelor judecătorești d'a o cerceta, și dar omisiunea făcută de Curtea de Apel d'a se pronunța asupra unei asemenea cereri nu constituie o omisiune esențială și prin urmare și acest motiv este nefundat

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul

Audiența de la 7 Februarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui C. E. SCHINA, PRIM-PREȘEDINTE

Petre Călin cu Primăria Capitalei

Recurs. — Hotărîre dată în lipsă. — Opozițiune. — Hotărîre dată în lipsă în materia de urmărire făcută în baza legii de urmărire. — Dacă asemenea hotărîri se pot ataca cu opozițiune. — Contestație. — Contestație făcută contra urmăririi făcută în baza legii de urmărire. — Titlul în baza căruia se face urmărirea. — Când partea urmărită contestă acel titlu, instanțele judecătorești sunt ținute a discuta validitatea acelui titlu? — (Art. 20 legea de urmărire și art. 73 din legea organică a Curții de Casațiune. — Art. 1 din legea de urmărire). — Casare.

1). *In Casațiune, partea judecată în lipsă, are drept de opozițiune, afară de casurile unde printr'o lege specială se interzice acest drept. Ast-fel, în materie de urmărire făcută dupe legea de urmărire, de și această lege prevede că apelul înaintea tribunalului se va judeca fără drept de opoziție și prin derogare la art. 151 din procedura civilă, în Casațiune însă, partea judecată în lipsă în această materie are drept de opozițiune întru cât legea de urmărire a derogat la dreptul comun numai în ceea ce privește judecarea apelului înaintea tribunalului, nu și în cea ce privește judecarea recursului în casațiune.*

2) *Urmăririle după legea de urmărire, nu se pot face de cât în baza unui titlu, și când partea urmărită contestă acest titlu, instanțele judecătorești sunt ținute să discute validitatea acestui titlu. Ast-fel, când vre-una din autoritățile în drept a usa de legea de urmărire, urmărește în baza acestei legi pe veri o persoană pentru neplată de chirie a unui imobil ce dânsa ar fi ocupat, și pe care acea autoritate se pretinde proprietară, și când partea urmărită contestă titlul în baza căruia este urmărit, pretinzându-se dânsa proprietară pe imobilul în litigiu, instanța judecătorească, de și sesizată pe cale de contestație, este ținută să stabilească că partea urmăritoare este în adevăr proprietară pe imobilul pentru care pretinde chirie, și hotărîrea sa este casabilă când respinge contestația pe motiv că mijloacele invocate de contestatorul urmărit nu pot face de cât obiectul unei acțiuni principale în posesoriu.*

Decisiunea No. 43 din 94. — Casata sentința Trib. Ilfov secția I cu No. 78 din 93 dată în procesul dintre Primăria Capitalei cu Petre Călin pentru cotestație la urmărire.

În urma divergenței ivite completându se Curtea

conform art. 22 din legea sa organică și luându se în cercetare opoziția făcută de Petre Călin contra decisiunii acestei Inalte Curți No. 334 din 93, după citirea raportului făcut în cauză de d. consilier Al. Petrescu și după ce opoziția sa declarat făcută în termen și justificată;

S'a ascultat d. Antimescu, avocatul intimatului Primării, în desvoltarea incidentului de inadmisibilitatea opozițiunii și d. Budișteanu, avocatul recurentului oponent, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea opozițiunii ridicat de partea intimată, și întemeiat pe dispozițiunile art. 20 din legea de urmărire, care prevede că în materie de urmărire, contestațiunile se judecă de urgență și fără drept de opoziție;

Având în vedere că dupe art. 73 din legea organică a Curții de Casațiune, partea judecată în lipsă are drept de opozițiune afară de casurile unde printr'o lege specială se interzice acest drept;

Având în vedere că art. 20, aliniatul 3, din legea pentru urmărire, prevede că apelul contra regulării consiliului comunal și a casierului general se va îndrepta la tribunalul județului care va judeca în ultima instanță de urgență, fără drept de opoziție și prin derogare la dispozițiunile art. 151 din procedura civilă;

Considerând că întru cât sus menționatul articol 20 vorbește numai de apelul înaintea tribunalului, fără a zice vre un cuvânt de recurs, urmează că în ceea ce privește recursul în Casațiune, legiuitorul nu a voit să deroge la dreptul comun și prin urmare, și în materie de urmărire, recursurile în Casațiune se judecă, conform art. 73 din legea organică a acestei Curți, cu drept de opozițiune pentru partea judecată în lipsă;

Că așa fiind incidentul de neadmisibilitate a opozițiunii, ridicat de partea intimată, este nintemeiat și ca atare cată a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul; În fond.

S'a ascultat d. avocat N. Budișteanu în desvoltarea motivelor de casare, cerând și cheltueli de judecată, precum și d. avocat Al. Antimescu în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat:

„Tribunalul înlăturând apelul meu în contra încheerii consiliului comunal a nesocotit art. 20 din legea de urmărire din 24 Martie 1877.“

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că recurentul Petre Călin, fiind urmărit de către Primăria Capitalei pentru plata chiriei unui loc ocupat de dânsul și situat pe Bulevardul Ferdinand în fața prăvăliei sale, dânsul a făcut contestație la consiliul comunal, opunându-se la plata chiriei, pe motiv că terenul din fața prăvăliei sale, pentru care i se cerea să plătească chiriă, este al său, cumpărat prin act autentic.

Că respingându-i se contestația, Petre Călin a făcut apel la tribunal, care respinge apelul ca ne fondat, întemeindu și sentința sa pe aceea că motivele invocate de Petre Călin ar face obiectul unei acțiuni principale în posesoriu și nu pot fi admisibile pe cale de contestațiune la urmărire;

Având în vedere că, dupe art. 1 din legea de urmărire, se vor urmări, dupe această lege, ori-ce venituri neachitate la termen ale Statului, județelor, comunelor și diferitelor administrațiuni sau stabilimente publice de bihefacere, rezultând din roluri, contracte sau din alte acte legale de datorii;

Că prin urmare, din coprinderea acestui text de lege, reese că urmărirea nu se poate face de cât în baza

unuî titlu și că validitatea acestuî titlu trebuie discutată și considerată de instanța judecătorească, când partea urmărită îl contestă;

Considerând în specie, că Primăria, urmărind ca proprietară, pe Petre Călin, pentru plata chiriei locului în litigiū și întru cât acesta contesta dreptul de proprietate al Primăriei, pretinzându-se dēnsul proprietar al acelui loc, tribunalul, deși sesizat pe cale de contestație totuși era ținut să stabilească că Primăria este proprietara locului pentru care pretindea chirie, din momentul ce recurentul Petre Călin contesta tocmai titlu în virtutea căruia Primăria făcea urmărirea;

Că, nefăcând acesta, și respingând contestația recurentului pe motiv că mijloacele invocate de dēnsul nu pot face de cât obiectul unei acțiuni principale în posesoriū, tribunalul a comis un esces de putere și deci motivul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 11 Februarie 1894

PREȘEDINȚIA d-lui C. E. SCHINA, PRIM-PREȘEDINTE

Radu Dinu Ciocârlan cu Oprea Ioniță Bobea

Vendare. — Act de vëndare semnat prin punere de deget. — Dacă un asemenea act se poate considera ca act sub semnătură privată. — Când un asemenea act poate fi considerat ca valid.

Vendare. — Când vëndarea este perfectă între părți. — Vendare imobiliară. — Când o asemenea vëndare se poate opune celor de al treilea. — Imobil vëndut consecutiv de același vëndător la mai multe persoane. — Care din cumpărători poate opune actul său celorlalți.

Transcripțiune. — Dacă cumpărătorul ce a transcris actul său poate opune această transcripțiune când i se impută fraudă.

Fraudă. — Cestiuni de fapt. — Suveranitatea instanțelor de fond.

1). *Un act de vëndare, semnat prin punere de deget, nu poate fi considerat ca un act sub semnătură privată, însă recunoașterea lui de către vëndătorii înaintea vre-unuî instanțe judecătorești face ca actul să fie valid.*

2). *Vëndarea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător, în privința vëndătorului, îndată ce părțile s'au învoit asupra lucrului și asupra prețului, însă în cea ce privește vëndarea imobilelor, drepturile cari rezultă din vëndare, perfectă între părți, nu se pot opune celor de al treilea de cât prin transcripțiunea actului de vëndare.*

3). *Când un imobil a fost vëndut de proprietarul său consecutiv la mai multe persoane, numai acel cumpărător poate opune tu ulor actul său de cumpărătoare, care l'a transcris cel d'ânteu.*

4). *Ca un cum, arător al unuî mobil să poată opune cu succes transcripțiunea actului său de cumpărătoare, trebuie ca neapărat să nu i se poată imputa fraudă. — In asemenea cas fraudă și împrejurările din care reese, fiind cestiuni de fapt, constatarea lor este lăsată în deplină suveranitate instanțelor de fond.*

Decisiunea 47 din 94. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Radu Dinu Ciocârlan contra decisiunei Curței de Apel din București, secția II

cu No. 62 din 92 dată în proces cu Oprea Ioniță Bobea.

In urma divergenței făcute constituindu se Curtea, conform art. 22 din legea sa organică,

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier N. Mandrea. S'au ascultat: d. Teodorian, avocatul recurentului, în desvoltarea motivelor de casare și d. Costescu, avocatul intimatului, în combateri,

Curtea deliberând

Asupra motivelor invocate:

I. „Violarea art. 1176 cod. civ. de oare-ce Curtea „consideră actul semnat prin punerea degetului ca act „sub-semnătură privată, cu toate că partea de la care „emană nu'l recunoaște.

II „Violarea art. 1295 cod. civ. combinat de art. „723 pr. civ. de oare-ce Curtea declară că inoiala „semnată cu punerea degetului ne este oposabilă chiar „după transcrierea actului meu de vëndare în registru „trul tribunalului.“

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs se constată că în anul 1872, Oprea Ioniță Bobea, intimatul de astă zi, a cumpărat un pogon de pământ în Doftănești de la Ioniță Nițu Bobea, Maria Nițu Bobea și Gh. Ioachim Balaban, făcând un act de vëndare subscris prin punere de deget și legalizat de Primăria Păicoiū;

Că după 13 ani de o posesiune a cumpărătorului, publică, liniștită și în calitate de proprietar, doi din vëndători și anume Ioniță și Maria Nițu Bobea, îl chiamă în judecată înaintea judecătoriei comunale a comunei Mislea, cerând să fie condamnat să le delase în posesiune acel loc; că judecătorii constatând că reclamațiunea nu era întemeiată fiind că Oprea I. Bobea stăpânea acel loc, nu cum pretindea reclamantii, ca arendași, ci ca proprietar, în baza susmenționatului act de vëndare, respinge acțiunea;

Că Ioniță și Maria Nițu Bobea, făcând apel la judecătoria de ocol din Câmpina, la ziua judecăței apelului nu și l'au mai susținut declarând că s'au împăcat continuând ast fel Oprea Ioniță Bobea să poseadă acel teren;

Că după două luni de la declarațiunea făcută la judecătoria ocolului Câmpina că nu-și mai susțin apelul, Ioniță și Maria Nițu Bobea vënd același loc, prin două deosebite acte și cu date diferite, lui Radu Dinu Ciocârlan, recurentul de azi, acte pe care acesta le și transcrie în registrele tribunalului Prahova, și în urmă, spre a putea lua din mână primul cumpărător acel loc, cel de al doilea cumpărător Radu Dinu Ciocârlan, chiamă în judecată pe vëndător ca să-î delase în stăpânire locul; aceștia se învoesc la toate pretențiunile lui Ciocârlan și acesta câștigând, în baza cărței de judecată este pus în posesiune de un agent judecătorese, față cu vëndătorii, cari singuri au figurat în instanță și singuri au fost somați să-î delase posesiunea aceuî loc;

Că în urmă, Ciocârlan începe a face acte de proprietar și reclamă la judecătoria de ocol, că Oprea Ioniță Bobea, primul cumpărător, i turbură posesiunea, și reușește a'l deposeda;

Că fiind deposedat de acel loc Oprea Ioniță Bobea intentă acțiune, în revendicațiune lui Ciocârlan spre a-î lăsa în stăpânire locul în litigiū și Curtea de Apel, judecând dupe apelul lui Bobea, dă acestuia câștig de cauză prin decisiunea de față atacată cu recurs de Radu Dinu Ciocârlan, al doilea cumpărător;

Având în vedere că prin decisiunea supusă recursului, Curtea de Apel constată în fapt, că primul act de vëndare, prin care Oprea Ioniță Bobea, intimatul de

azi, a cumpărat locul în litigiu, de și semnat prin punere de deget, însă a fost recunoscut judecătorește prin cartea de judecată No. 4/85, a judecătoriei comunale a comunei Mislea, și că vîndătorii au dat mulțumire pe această carte de judecată, întru cât au d. clarat înaintea judecătoriei ocolului Cămpina, unde o atacaseră cu apel, că nu și mai susțin apelul fiind-că s'au împăcat cu Oprea Ioniță Bobsa;

Că așa fiind, nu este exact în fapt ceia ce pretinde recurentul prin motivul întâiu de casare, că Curtea a considerat actul de vînzare intervenit între vînzători și intimatul de azi și semnat prin punere de deget, ca un act sub semnătură privată, întru cât Curtea s'a mărginit a constata în fapt că validitatea acelui act s'a recunoscut judecătorește;

Că prin urmare Curtea nu a violat întru nimic dispozițiunile art. 1176 codul civil;

Avînd în vedere că de și vînzarea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată la cumpărător, în privința vînzătorului, îndată ce părțile s'au învoit asupra lucrului și asupra prețului, însă în cea ce privește vînzarea imobilelor, drepturile cărre rezultă din vînzare, perfectă între părți, nu se pot opune celor de al treilea de cât prin transcripțiunea actului de vînzare;

Că de aci reese că dacă un imobil a fost vîndut de proprietarul său consecutiv la mai multe persoane, acel cumpărător poate opune tutulor actul său de cumpărătoare, care l'a transcris cel d'antîeu;

Considerînd însă că, pentru ca cel de al doilea cumpărător să poată opune cu succes transcripțiunea actului său primului cumpărător, trebuie neapărat ca cumpărătorului care a transcris să nu i se poată imputa fraudă;

Considerînd în specie că Curtea de Apel, în decizia atacată cu recurs arată anume faptele din care rezultă pentru dînsa existența acestei fraude;

Că aceasta fiind o constatare de fapt lăsată de le giuitor la suverana apreciere a instanțelor de fond, scapă controlului Curței de casație;

Că așa fiind și al doilea motiv este neîntemeiat;

Considerînd că din momentul ce motivele invocate sunt neîntemeiate, este fără interes de a mai discuta incidentul de neadmisibilitate al recursului ridicat în subsidiar de partea intimată.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

Tribunalul județului Iași secția I

PREȘEDENȚIA D-lui FRANCISC PAPP, PRIM-PREȘEDINTE

Audiența din 9, 10, 16 și 17 Martie 1893.

Sentința civilă No. 77.

Dim. Sturdza Scheianu cere punerea sub un consiliu judiciar a fiicei sale Elena Albert Ghica.

Consiliu judiciar. - Femea măritată. - Dacă se poate numi un consiliu judiciar femeii măritate. - Autoritate maritală. - Dacă consiliu judiciar numit femeii măritate, altul de cât bărbatul, atinge autoritatea maritală. - Regim dotal. - Dacă femeii măritate sub regimul dotal i se poate numi un consiliu judiciar.

(Art. 436, 458 și 459 din codul civil).

1). *Consiliul judiciar, fiind o măsură de protecțiune a legii, ea trebuie să se realizeze fără nici o distincțiune, în toate casurile în care este necesar de a apăra pe risipitor contra urmărilor aplecărilor sale; ast fel, femeia măritată, ca ori ce persoană, fiind supusă unor asemenea aplecări, poate fi pusă sub consiliu judiciar, ori care ar fi regimul matrimonial adoptat de către soți.*

2) *Prin punerea femeii măritate sub un consiliu judiciar altul de cât bărbatul său, nu se atinge autoritatea maritală.*

3). *De și femeia măritată sub regimul dotal nu are administrațiunea averii sale, totuși i se poate numi un consiliu judiciar căci se poate întempla ca căsătoria să se desfacă, și se mai poate întempla ca chiar în timpul căsătoriei femeia să dobîndească avere extra-dotală, prin donațiune sau succesiune*

S'au ascultat din partea reclamantului Dim Sturdza Scheianu d-nii avocați Zamfirescu și G Irimescu, în susținerea reclamațiunei precum și d. avocat M D. Sipsomo, din partea soților Elena și Albert Ghica, în combateri.

Tribunalul deliberînd.

Avînd în vedere reclamațiunea d lui Dimitrie Sturza Scheianu, îndreptată contra fiicei sale Elena A. Ghica pentru a i se numi un consiliu judiciar cu asistența cărreia numai să poată face actele prevăzute la art. 458 c. civ., cerere bazată pe motivul cheltuelilor mari și inutile ce se acoper prin împrumutări oneroase, — prin scomptarea veniturilor averii sale pe mai mulți ani și alte datorii cari amerință perderea însuși a fondului dotal, dacă această stare de lucruri va continua mai departe.

Avînd în vedere că, în drept, se naște întrebarea dacă femeia căsătorită sub regimul dotal, avînd ca dotă numai avere imobilă, neadministrînd nici o altă avere, bărbatul fiind administratorele legal și usufructuarul veniturilor, poate fi pusă sub consiliu judiciar;

Considerînd că legea prin art. 436 cod. civil prevede că ori ce rudă poate provoca interdicțiunea rudei sale, asemenea și unul din soți în privința celui-alt; iar art. 459, dispune că acei ce pot cere interdicțiunea are dreptul a provoca și numirea unui consiliu judiciar, și nici o lege nu face excepțiune în privința femeii măritate de la principiul general art. 458 c. civil, de unde rezultă că femeia măritată poate să fie pusă sub consiliu judiciar, pentru a i se preserva averea, când se constată că e necesar a fi apărută contra ascendentului ce bărbatul esercitează asupra sa, contra rezultatului dispozițiunei bărbatului însuși care ar putea aduce la ruină pe femeie, imobilizînd averea dotală; deci familia, în vederea acestora, avînd juste temeuri, poate interveni și provoca măsurile pe cari împrejurările le cer;

Avînd în vedere că numirea unui consiliu judiciar fiind o măsură de protecțiune a legii ea trebuie să se realizeze fără nici o distincțiune, în toate casurile în care este necesar de a apăra pe prodig contra urmărilor aplecărilor sale, și femeia măritată, ca ori ce persoană, fiind supusă unor asemenea aplecări, poate fi pusă sub consiliu ori care ar fi regimul matrimonial adoptat de către soți; și a se decide contrariul ar fi de a se priva femeia măritată de o parte din dispozițiunile tutelare ale legii, și a i se refuza protecțiunea ce rezultă din dațiunea consiliului judiciar, care în unele casuri este pentru dînsa mai bună de cât aceia ce se esercită prin autoritatea maritală;

Considerînd că prin numirea unui consiliu judiciar altul de cât bărbatul nu se poate pretinde că se atinge autoritatea maritală de oare ce regulele asupra capacității soții din punctul de vedere al autorității și dispozițiunile determinînd consecințele stărei sale de prodigalitate sunt determinate pe considerațiuni de ordine cu totul diferite, cele dintăi au de scop de a conserva drepturile bărbatului creînd pentru femeie o incapa-

citare pur relativă pe când cele de al doilea sunt destinate de a proteja persoana, averea femeii contra unei direcțiuni posibile nejustificate ce i dau consilierii ei naturali; prin urmare numirea unui consiliu judiciar nu are de efect a ridica bărbatului administrațiunea bunurilor femeii sale nici a vre unui din drepturile care depind de această administrațiune;

Având în vedere că se opune de către partea adversă că femeia ne administrând nimica și nedând nici o probă încă de rea administratoare nu poate fi pusă sub un consiliu judiciar de oare ce trebuie probat că persoana risipește *actual* patrimoniul său și această risipă o face cu *cheltueli nebune*;

Considerând că aceasta nu a putut fi spiritul legiuitorului care este chemat să protejă persoana și averea indivizilor, căci, prodigiul fiind a ei care face acte de disordine și dispozițiune, compromis averea lor în profuziuni zadarnice și nebune. Într'un cuvânt prodigalitatea consistând în *abusul dreptului de proprietate* nu rezultă că cine va trebuie să administreze ceva pentru a fi prodig, este destul ca prin actele sale proprii, prin actele care le săvârșește alătura cu cei chemați a administra averea, să dea semne pozitive de prodigalitate, și este deci o măsură salutară pentru a împiedica continuarea unor asemenea acte care tind la compromiterea averii, și a nu se lăsa ca legea să devină fără efect intervenind abia când prodigul devenind capabil de a administra va fi compromis deja totul mai dinainte și deci nu trebuie a se aștepta momentul capacității pentru a se lua măsuri care adesea ori vor fi prea târziu venite. Minorului care nu administrează nimica nu poate oare să i fie numit un consiliu judiciar în vederea atingerii majorității sale, pentru a fi împiedicat de a continua cu prodigalitatea și de a ratifica cheltuelile nebune făcute și care i le-a facilitat în timpul minorității niște cămătări speculanți? Femeia măritată, în vederea eventuală a desfacerei căsătorii, nu are necesitate de aceiași protecțiune, și chiar existând căsătoria nu trebuie a fi oprită de a face angajamente oneroase alătura cu bărbatul ei, pentru a nu se compromite și dota ei? Apoi chiar în timpul căsătoriei femeia nu poate câștiga avere extradotală, prin donațiune și prin succesiune?

Având în vedere că de asemenea nu are tărie obiecțiunea ce se face că pentru femeia cu dotă imobiliară nu există nici un pericol, de oare ce ori ce angajament al ei, pe care îl contractează singură sau solidar cu bărbatul ei, nu are nici o valoare legală și deci ajungând ași administra averea toate acele acte fiind nule nu poate avea nici o influență asupra averii sale, căci motivele cari pot necesita dațiunea unui consiliu de familie fiind lăsate cu totul la aprecierea Tribunalului acesta nu este chemat de cât a cerce'a și constata actele prezente pe care le face femeia, dacă aceste acte n'au în adevăr caracterul prodigalității și nici cum nu poate declara mai dinainte care va fi soarta acelor acte și nici a prevedea dacă femeia va ataca sau nu actele făcute de dânsa în timpul necapacității sale;

Considerând că odată stabilit că femeia măritată chiar sub regimul dotal, fără a administra *actual* vre-o avere poate fi pusă sub un consiliu judiciar, trebuie să esaminăm în fapt dacă actele săvârșite de d-na Elena Ghica constituiesc probe adevărate de prodigalitate.

Considerând că din procesul verbal al consiliului de familie și din actele prezentate în instanță se stabilește că:

Averea d-nei Elena Ghica se compune din moșia O-

Administrator și girant responsabil St. Grigorescu.

nești cu un venit de peste 71,000 lei pe an, și în timp de 2 ani și jum. s'a cheltuit veniturile acestei moșii în suma de 178 000 lei, scontându se în același timp și câștiurile pe un period de 6 ani viitori până la 23 Aprilie 1899 în sumă de 417.100 lei, ceea ce compune în total suma de 595 100 lei, afară de alte datorii ce mai figurează în piață;

Considerând că pentru a putea să se sconteze veniturile pe un termen atât de înaintat și pe sume considerabile, creditorii nu s'au mulțumit numai cu simpla subsemnătură a soțului, dar au cerut și subsemnătura d-nei Elena Ghica, care în adevăr se obligă în caz de neplată, alătura cu bărbatul ei în mod solidar și pentru ori-ce eventualitate din averea ei proprie; că asemenea din transacțiunea intervenită la 27 Aprilie 1892 între soții Ghica și arendașul Marcu Juster se prevede declarațiunea d-nei Elena A Ghica că adaosul ce i s'a făcut prin contractul de arendă prelungit până la 1899, acest adaos este întrebuiunțat pentru plata datoriilor ce ambiu soți le contractase solidar și asigură pe arendaș că pentru ori ce eventualitate rămâne răspunzătoare personal către dânsul pentru acești bani și obligată de a l despăgubi din ori ce avere a sa fie prezentă fie viitoare (vezi și actul de cesiune din 5 Mai 1892 autentificat de Trib Iași secția III No. 994).

Considerând că din chitanța cu data de 2 Noiembrie 1891 se constată că personal d-na Elena A. Ghica primește de la arendașul moșii această sumă de 56 000 lei, porțiune ce i se cuvine pentru cheltuelile sale personale, în comptul deja al câștiului de 15 Octombrie 1893; scompturi cari le face și pentru alte sume prin cesiuni cu data de 12 Septembrie 1891 și notificațiunile sub No 882 a Portăreilor Trib Iași precum și aceea sub No 696 din 17 Septembrie 1891.

Considerând că se mai prezintă în instanță o obligație cu suma de 2800 lei către Zisu Feltz din 27 Mai 1891 subscrisă solidar de părată, o listă de procesele pendinte înaintea Judecătorii Ocol. I pentru sumele de 6930 lei și 40 bani și în fine o reclamațiune pendinte înaintea trib Iași sect. II a lui Edmond Pierre Bresson, comerciant din Paris, intentată contra Principesei Elena Albert Ghica, pentru suma de 9386 lei și 30 bani, rezultată din diferite comande de toaletă ce trebuia achitată încă de la Septembrie 1891;

Considerând că aceste acte, față cu timpul atât de scurt, în raport cu veniturile averii, dovedesc o dispozițiune spre acte de risipă, provocată de neesperiența și vârștra fragedă a părâtei, apoi procesul de divorț fiind deja pendinte înaintea Curții de Apel din Iași, pericolul devine mai mare, căci averea scăpând de sub regimul dotal, înștrăinarea ei se va putea face cu mai mare ușurință; afară de aceasta pericolul nu există numai pentru eventualitatea, pentru cazul când divorțul ar deveni definitiv, dar chiar *actual*, căci față cu daraverile încurcate ale soțului, dota se va putea înștrăina pentru casurile prevedute de art. 1253 cod civ sau femeia să obțină separațiunea de patrimoniu (art. 1265 cod. civ)

Pentru aceste considerante, redactate de d. prim-președinte Francisc Papp, în unire cu concluziunile d-lui procuror,

Tribunalul,

Admite reclamația și numește d-nei Elena Albert Ghica un consiliu judiciar în persoana d-lui Gr Ghica Deleanu

ss). Francisc Papp, Const. Grigoriu.